

Když Mary a Laura přiblížily ústa těsně ke sklu a dýchaly na něj, bílá námraza tála a v kapkách stékala dolů po skle. Pak viděly venku sněhové závěje a velké stromy, holé a černé, jak vrhaly na bílý sníh modravé stíny.

Laura a Mary pomáhaly mamce s prací. Každé ráno utíraly nádobí. Mary ho utřela víc než Laura, protože byla větší, ale Laura vždycky pečlivě utřela svůj hrníček a talířek.

Mezitím, než utřely a uklidily všechno nádobí, se jejich zasunovací postel vyvětrala. Pak Laura a Mary – každá z jedné strany – vypnuly na posteli příkrývky, dobře je v nohou a po stranách zastrkaly, natřepaly polštáře a daly je, kam patří. Potom mamka zasunula jejich postel, kam patřila – pod velkou postel.

Když s tím skončila, pustila se mamka do práce, která se měla ten den udělat. Každý den to bylo něco jiného. Mamka na to měla průpovídku:

*V pondělí per,
v úterý žehli,
ve středu spravuj,
ve čtvrtek stloukej,
v pátek uklízej,
v sobotu peč,
v neděli odpočivej.*

Laura měla z celého týdne nejraději dny, kdy se peklo a kdy se stloukalo.

V zimě neměla smetana žlutou barvu jako v létě a máslo z ní stlučené bylo bílé a ne tak hezké. Mamka měla ráda všechno na stole hezké, a proto máslo v zimě přibarvovala. Jakmile nalila smetanu do velké bílé kameninové máselnice a postavila ji ke kamnům ohřát, umyla a oškrábala dlouhou oranžovou mrkev. Pak ji ustrouhala na dně staré dřevě plechové pánve, do níž tatka probil hřebíkem ještě plno dalších děr. Třela mrkev po drsné straně, dokud ji celou neprotlačila otvory, a když pánev zvedla, byla pod ní jemná, šťavnatá hromada nastrouhané mrkve.

Mamka ji dala do pánvičky s mlékem a postavila na plotnu, a když bylo mléko horké, vlila je i s mrkví do plátěného pytlíku. Zářivě žluté mléko pak vymačka-

7. kapitola

Cukrový sníh

Po celé dny svítilo slunce a bylo teplo. Ráno nebyvala okna zamrzlá. Po celý den rampouchy jeden za druhým padaly s tlumeným praskotem a tříštěním z okapů do závějí. Stromy setřásaly z mokrých, černých větví kusy sněhu.

Když Mary a Laura přitiskly nosíky na studenou okenní tabulku, viděly, jak z okapů a holých větví stromů kape voda. Sníh nejiskřil; byl změklý a unavený. Pod stromy, kde spadávaly kousky sněhu, vypadal jako podobaný. Také sněhové závěje podél cestičky se zmenšovaly a sesedaly.

JEZERO PEPÍN

Tatka zastavil koně, obrátil se na kozlíku a bičem ukázal dopředu.

„Vidíte, Lauro a Mary?“ řekl. „Tamhle už máte Pepín!“

Laura se postavila na prkno, aby město uviděla, a tatka ji pevně držel za paži. Když město spatřila, sotva mohla popadnout dech. Teď už věděla, jak se cítil Yankee Doodle, když neviděl město, protože tam bylo tolik domů. Hned u jezera stála vysoká, rozlehlá budova. To je obchod, řekl jí tatka. Nebyl sroubený z kmenů stromů. Postavili ho ze širokých šedivých svislých prken. Všude kolem byla spousta písku.

Za obchodem se prostírala mýtina, větší než tatko-va mýtina v lese. Mezi pařezy stálo víc domů, než Laura dokázala spočítat. Ani ty nebyly sroubené z kmenů stromů; stejně jako obchod byly postavené z prken.